

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျားမ

အချစ် ဦး ရိုး ဟိ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နေပြင်းခတိုင်း ဆူးခြစ်တိုင်း
လေရိုင်းတိုးသမျှ
သတိရစွာ
မျက်နှာကို လက်နဲ့ စမ်းမိတယ်။
ပါးပြင်တိုင်းဟာ
ရည်းစားဦးထက်
မျက်ရည်က အနမ်းဦးစမြဲ မဟုတ်လား။
မင်းကိုနိုင်
(ဆရာထံမှ ခွင့်ပြုချက်နှင့် ယူသုံးပါသည် ။)

အချစ်ဦးမို့ပါ
နှလုံးသားနုနုလေး
တဆတ်ဆတ် တုန်ခါ
အမုန်းမြားနဲ့
သူပစ်ခွင်းရက်ခဲ့တာ
ရွှေယမုံခ

အချစ်ဟာ

ဂမ္ဘီရ .. ပဲ

လျှို့ဝှက်စွာ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာ

ငါ့အသည်းပလ္လင်ထက်မှာ

ဘယ်အချိန်ကများ ..

အကျအန .. နန်းထိုင်နေ ..

မာန်ဝင့်ထည်

ပထမပိုင်း

အခန်း (၁)

ရွှေယဇုံခ။

အသက် (၁၅) နှစ်အရွယ်ဟာ ရွှေရင်သိမ်းသစ်လား။ သပြေခက်အရွယ်လား။

သေချာတာကတော့ သစ်ရွက်လှုပ်တိုင်း ရယ်တတ်သည့် အရွယ်ဆိုတာပါပဲ။

ရွှေယမုံခတို့ အဖွဲ့ (၉) တန်းအောင်စာရင်း ထွက်ပြီမို့ သည် နှစ် (၁၀) တန်း တက်ရမှာ ။

ပြိုင်ဘီးလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် မြို့ကလေးထဲမှာ လတ်လျား၊ လတ်လျား။ ဘဝဆိုတာ ချုံမြိန်လွန်းလို့ အရသာရှိနေတာ။

လောကဓံဆိုတာ ချုံနဲ့ လား .. ပေါ့။

အရမ်းချမ်းချမ်းသာသာကြီးတွေ မဟုတ်ကြပေမယ့် အလိုရမ္မက်နည်းသည့် ကလေးအရွယ်သာသာမို့။ မိဘ၏ အရိပ်မှာ ရွှေယမုံခတို့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတာပါပင်။

မိဘက ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် တိုက်ကလေးနှင့်။ နောက် အထည်ဆိုင်လေးနှင့်ပေါ့။ ကားစီးနိုင်လောက်အောင် မချမ်းသာပေမယ့် သူတို့ မြို့ကလည်း သေးသေးမို့ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်ရှိလည်း ရပါသည် ။

ဘဝဟာ နေတတ်လျှင် ကျေနပ်စရာပါ။

ရွှေယမုံခ ပြိုင်ဘီးအနီလေးကို ကျုံးနင်းရင်း စိတ်ပေါ့ပါးစွာနှင့် ပျော်ရွှင်နေမိတာ။ သည် နေ့ သန္တာသိမ့်ရဲ့ အဘွားရွာကို သွားရမှာ မို့ပါ။ ကိုယ့်မြို့နှင့် (၁၅) မိုင်လောက်သာ ဝေးပေမယ့် မေမေ့ထံ ပါမစ်တောင်းရတာ မလွယ်။

‘မိန်းကလေးဆိုတာ’ ဘာညာနှင့် အစချီပြီး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေရမှာ တွေ၊ အသွားမတော် တစ်လှမ်း၊ အစားမတော် တစ်လုတ်တွေပါ ။ အတွဲလိုက်ပါ လာပြီး နားပူဖို့ သာ ပြင်ပေရော။

သည် တစ်ခါသာ သန္တာသိမ့်အဘွား သူ့ရွာမှ ကလေးတွေကို ရှင်ပြုပေးမှာ မို့ တစ်ညအိပ်ခရီးအား မလွှတ်ချင်၊ လွှတ်ချင်ဖြင့် လွှတ်ပေးတာ ဖြစ်သည် ။

ဒါတောင် သန္တာသိမ့်အဒေါ် အပျိုကြီးက ကျပ်ကျပ် အာမခံပေးလို့ ။

"မမ သမီး .. မှ ညဉ့်တစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူး၊ ညီမ အာမခံပါတယ် ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ လည်း ပါမှာ ပါ၊ ကလေးကို ဒီလောက်ကြီး ချုပ် ချယ်ထားပါနဲ့ မမရယ် .. ထည့်လိုက်ပါနော်"

ဆိုလို့ ပါမစ်ရခဲ့တာ။ ဒါတောင် ဘတ်ဂျက်ကျ ချပေးတာ မဟုတ်။

"ညည်း .. ကိုယ့်မုန့်ဖိုးနဲ့ ကိုယ်သွား။ ငါက ဒါမျိုးဆို အားပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ရတယ် .. ရတယ် မေမေ၊ သမီး စုထားတာလေးနဲ့ သွားမယ်"

ကားစီးသွားရမှာ လေ။ ကားခက (၁၅၀၀) ပဲ ပေးရမှာ ပါ။ သန္တာသိမ့် ကြွေးထားလို့ သူ့အဘွားရွာ၊ သူ့အဘွားခြံကို ရွှေယမုံခ စိတ်ဝင်စားနေတာ ကြာပါပြီ။

သည် ကြားထဲ နောက်ထပ်ကြွေးလုံးက တစ်မျိုး။

"အဲဒီရွာမှာ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ ကိုကိုမှိုင်းလေပြည် ရှိတယ်။ ကျောင်းပြီးဖို့ လပိုင်းပဲ လိုတော့တာ"

"ဟေ .. ဟုတ်လား၊ ငါတို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစမ်း ယောင်းမရယ်၊ နင့်မှာ အဲလို အဖိုးတန်၊ အမျိုးမှန် အစ်ကို အကောင်းစားရှိမှန်း မသိလို့ ငါတို့ ပြောမိ၊ ဆိုမိ၊ ပြောမှား၊ ဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ဟာ၊ ယောင်းမ ဒီနေ့ ကစပြီး နင့်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားပါ့မယ်ဟာ .. နော် .. နော်"

ယမုံခတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ဝိုင်းလှောင်တော့ သန္တာသိမ့်က ခေါင်းမော့၊ ရင်ကော့၏။

"ဆတ်စလူးမတွေ၊ နင်တို့ အကြောင်း အူမချေးခါး သိထားတဲ့ နော

က် ဘယ်သူမှ ငါ့အစ်ကို မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့အလှူလည်း လိုက်ချင်မှ လိုက်၊ မလိုက်လည်း ရတယ်"

ချက်ချင်းပင် လေသံပြောင်းသွားသည့် သန္တာသိမ့် ဘဝင်ရူးအား အာပေါက်မတတ် ချော့မော့ကြရတာ ရွှေယမုံခ၊ စုစနီနှင့် ချောယုယတို့ (၃) ယောက်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆို သန္တာသိမ့်၏ ပါးစပ်ရာဇဝင်အရ သူ့အဘွားရွာဟာ နေချင်စရာ တို့ တောရွာ။

သီးပင်၊ စားပင်တွေနှင့် ပြည့်နှက်ပြီး တောင်ကုန်းလေးတွေ၊ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် တောင်ပေါ်ဘုရားတွေ ရှိသည် ။

နောက် .. ရှေးခေတ်ဟောင်း အဆိုတော်ကြီး ကိုကျော်ညွန့်ရဲ့ ‘ရပ်ကြီးသူ’ သီချင်းထဲကလို ‘ထုံးဖြူဖြူ x x x တမာတန်း x x x ရွာလမ်းဖွေးဖွေးက ကြိုမယ်’ .. ဆိုသလို ကျေးရွာတစ်ရွာရဲ့ ဓလေ့၊ ထုံးစံ၊ ချစ်စရာအလှအပတွေနှင့် ပြည့်မောက်နေသည့် ရွာမို့ပါ။

သည် ကြားထဲ တောထဲမှ စန္ဒကူးလို အဲဒီရွာမှာ ဆေးကျောင်းတက်နေသည့် အစ်ကိုကြီး ချောချောက ရှိနေလိုက်သေး။

တကယ့်ကို စွဲမက်ဖွယ်ရွာ။

ရွှေယမုံခ အဝတ်ထည့်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကျောပိုးကာ ပြိုင်ဘီးလေးကို ကျုံးနင်းရင်း စုရပ်ဖြစ်သည့် သန္တာသိမ့်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ကျန်သူငယ်ချင်းများက ရောက်နှင့်နေကြပေပြီ။

အားလုံးပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်။ ယမုံခပြောသည့် သစ်ရွက်လှုပ်သည့် အရွယ်တွေကိုး။

အားလုံး စုစုပေါင်း (၉) ယောက်။

သန္တာသိမ့်တို့ မိသားစုက (၄) ယောက်။ ယမုံခတို့ အဖွဲ့တွေက (၅) ယောက်။ ပေါင်း (၉) ယောက်။

"ကဲ .. သွားကြမယ်ဟေ့၊ ငါ သူငယ်ချင်းကား ငှားထားတယ်။ ကိုယ့် ဘာသာ မောင်းသွားရုံပဲ"

"ဟေး .. ဒါမှ အန်ကယ်ကြီးကွ"

သန္တာသိမ့်အဖေက လိုက်ထရပ်လိုမျိုး ကားတစ်စီး ငှားထားသည် မို့ ရွှေယမုံခတို့ ငွေမကုန်ရတော့ပါ။

အားလုံးပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ကားပေါ်သို့ အလှအယက် တက်ကြ ။ ဝန်စည်စလယ်တွေ တင်ကြနှင့် (၁၀) မိနစ်ခန့် ကြာလျှင် ကားစထွက် ပေတော့သည် ။

အခန်း (၂)

ရွှေယမုံခဆိုတာ သူတို့ အတန်းပတ်လည်မှာ ကွင်းပေါ့။ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မနေပေမယ့် ပင်ကိုအလှ၊ သဘာဝသယံဇာတတွေက အလျှံပယ်။

ဆိုပါစို့။ အသားအရေကအစ ဝင်းဝင်းပပ၊ လင်းလင်းလှလှ။

ကောင်းခြင်း (၅) ဖြာထဲကလို။

- အသားအရေ၏ ကောင်းခြင်း

- အရိုး၏ ကောင်းခြင်း

- ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်း

- အရွယ်၏ ကောင်းခြင်း၊

နောက် .. အသံတွေ၊ ဘာတွေပါ ထည့်လိုက်ရသေး။ သူမ၏ အသံက အစ ချစ်စဖွယ်။

ဆံပင်ကလည်း တင်ပါးထိရှည်ပြီး ပိုးသားမျှင်လေးတွေလို အိအိလက်လက်၊ နူးနူးညံ့ညံ့။

ကျန် မချောလေးတွေကတော့ သာမန်အလှတွေလောက်ပါ။

ရွှေယမုံခလို မြင်တာနဲ့ တန်းခနဲ မျက်လုံးထဲ ဝင်မည့် အလှမျိုး မဟု

တံရှာကြ။

မိန်းမငယ်လေး (၅) ယောက်ပါသည် မို့ ကားထဲမှာ တော့ လက်ပံပင် ဆက်ရက် ကျနေသည့်နှယ်။

သန္တာသိမ့်မှာ လည်း အထူးပင် မျက်နှာပွင့်လှပါပေ၏။

"ယောင်းမရဲ့ "

"သိလား .. ယောင်းမ"

ဆိုတာ မိုးကို မွန် .. လို့ ။ သန္တာသိမ့်ကလည်း ဘဝင်မြင့်လိုက်တာ မျက်လုံးပင် မပွင့်။

သည် လိုနှင့် ရွာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် အားလုံးပင် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ကြပါ၏။

တောင်ကုန်းလေးတွေနှင့် ရွာကလေး။

မြင်ရုံနှင့်ပင် နေချင်စရာ ရွာကလေး။

ကားကို ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်မောင်းလာတော့ ရွာထဲမှာ အိမ်ကြီးရခိုင်တွေ၊ တိုက်တာ အဆောက်အဦလေး နည်းနည်းကို တွေ့ရ၏။

စာသင်ကျောင်းက အထက်တန်းကျောင်းထိ ရှိပြီး ရွာကြီးတစ်ရွာ။ သီးပင်၊ စားပင်၊ ဝါးပင်တွေနှင့် စိမ်းညိုနေသည့်ရွာ။

သန္တာသိမ့်အဘွားက ရွာမှာ မျက်နှာဖုံးမို့။ သူတို့ အိမ်ဝိုင်းက အကျယ်ကြီးပါ။ အလှူလုပ်မည့် အိမ်မို့ မဏ္ဍပ်ကြီး ဆောက်ပြီး တောခလေ့ ထုံးစံအတိုင်း ကူညီလုပ်ကိုင် နေသူများက အပြည့်။

"ခုညနေ ရှင်လောင်းလှည့်မှာ ။ မနက်ကျ .. ရှင်ဖြစ်ဆွမ်းကျွေး တ

ရားနာ။ ခုည အငြိမ့်လည်း ကမှာ ။ အငြိမ့်ပါတယ်"

"ရှင်လောင်းလှည့်တော့ ငါတို့ ပါ လိုက်ရ၊ လှည့်ရမှာ လား"

"အေးပေါ့၊ နင်တို့ အလှကို တစ်ရွာလုံး မြင်အောင် လှည့်ပြရမယ် လေ၊ မျောက်ပွဲပြသလိုပေါ့ဟာ"

ဒါကတော့ သန္တာသိမ့်၏ ပက်ပက်စက်စက် စကား။ သို့သော် ရွှေယမုံ ခတို့ အားလုံး သည်းခံကြရပါသည် ။ သူ့အစ်ကို ဆေးကျောင်းသား၏ မျက်နှာက ကြီးသည် လေ။

အစ်ကိုပညာရှင်လေးကလည်း အထာတွေ ကိုင်တော်မူလိုက်တာ။ ယခုထိ .. အလှူမဏ္ဍပ်ထဲမှာ သားသားနားနား တစ်ယောက်မှ မတွေ့။

ဆေးကျောင်းသားကြီးကတော့ ချောမှာ ပဲ။ ယခုတွေ့ရသည့် အောင်ဘုတို့၊ ချက်စူတို့၊ သာဂီတို့၊ မြတ်သာဒွန်းတို့ ကတော့ တစ်ယောက်မှ ပုံမလာ။

ဆောင့်ကြွားကြွား၊ ပြုံးစိစိနှင့် ဘဲနာတွေ။ ဒီက မဆတ်စလူးတို့ ကလည်း ..

အဆင်း မရှိရင် မငြိဘူးလေ။

ကြုံရာလူကို ဖမ်းပြီး မာယာသုံးမှာ မဟုတ်။

စနိုက်ပါလို အကောင်ကြီးကြီးကိုမှ တစ်တောင့်ချင်း ချိန်ပစ်မှာ ။

သန္တာသိမ့်အစ်ကို မှိုင်းလေပြည်ကြီးရေ ..

ရှင်မျက်ခုံးသာ နာနာလှုပ်ပေတော့။

ရှင်ကို ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်ချမယ့် ..

စနိုက်ပါတွေက (၅) ယောက်တောင်။

ရှင် .. သေဖို့ သာ ပြင်ထား။

ညနေ (၄) နာရီလောက်မှာ ..

ရပ်မလေ့၊ ရွာမလေ့အတိုင်း ရှင်လောင်း လှည့်ကြတာ တော်တော် ပျော်စရာ ကောင်းပါသည်။ ။

ရှင်က (၁၅) ပါး။ မြင်းတွေနှင့် လှလှပပလှည့်တာ။ ရှင်လောင်းတွေမှာ မင်းဝတ်တန်ဆာတွေနှင့်။

နောက် .. အိုးစည်ဝိုင်း၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းတွေကလည်း ၄-၅ ခု။ တကယ့်ကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။

ရွှေယမုံခတို့ မှာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး အဝတ်အစားမပါပေမယ့် သန္တာသိမ့်အဘွားက သူ့အပျိုတုန်းက အဝတ်တွေကို ဆင်ပေးသဖြင့် သူမတို့ (၅) ယောက်မှာ ရှုံ့မဲ့နေရသည်။ ။

အားလုံးထဲမှာ အဆင်ပြေဆုံးက ရွှေယမုံခပါ။

အဘွားငယ်ငယ်က ဝိုးနက်ပြာနှင့် ဇင်းမယ်နက်ပြာဝတ်စုံလေးဟာ သူမနှင့် ကွက်တိ။

ရှေးအင်္ကျီဆိုပေမယ့် ရွှေယမုံခ မော်ဒယ်လေးတစ်ယောက်လို လှပနေပါသည်။ ။ အလှပြင်ပေးသည့် အစ်မကြီးက ရွှေယမုံခလို ကလေးသာ သာလေးကို ဆံထုံးလှလှလေး ထုံးပြီး စံပယ်တွေ ဖွေးနေအောင် ပန်ပေးလိုက်သောအခါ ..

ရွှေယမုံခ၏ စုတူမူတူ ရုပ်ကလေးက အလွန် အင်မတန် ကြည့်ကောင်းသွားတာ သူငယ်ချင်းများ ပင် ငေးယူရလေ၏။

"ဟား .. မျောက်ပွဲတော့ လူစည်မှာ ပဲဟေ့"

ဘယ်လိုပင် နောက်ပေမယ့် အရင်က မသိမသာလေးနေသည့် ရွှေယမုံခ၏ အလှက အဘွားရဲ့ အလှပွဲမှာ ငွေလမင်း ထွက်ပေါ်သလို ဘွားခနဲ ပေါ်လာ။ အလှကြီးလှ၊ အသာကြီးသာနေတာတော့ အမှန်။

ရှင်လောင်း လှည့်ပါပြီ။

ကွမ်းတောင်၊ ပန်းတောင်ကိုင်မလေး ရွှေယမုံခက ရှေ့ဆုံးမှ ။

စံပယ်တစ်ထွေးနှင့် အပျိုမ လှလှလေးဟာ အသွင်သစ်၊ အမြင်သစ်မို့ ကာလသားတွေ ဓာတ်ပုံ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေကြတာ သည်းမခံချင်စရာ။

ရွှေယမုံခ မေမေ့ကိုသွားပြီး သတိရမိပါသည် ။ မေမေသာ မြင်ရင် ဆွေ့ဆွေ့ချန်နေမှာ ပဲ။

သူ့သမီးချောချောလေး ရွာမှာ မျောက်ပွဲဖြစ်နေရတာ။ ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် အရိုက်ခံနေရတာ ရင်ကျိုးရှာမှာ ပဲ။

ယခုတော့ ရွှေယမုံခ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်မယဉ်သာဟန်လေးနှင့် အလှကြီး လှနေရတာ အမှန်။

ည (၇) နာရီလောက်။

ပွဲခင်းထဲမှာ ဆိုင်းသံ၊ အော်ဂင်သံတွေ တခြံမြံခြံနှင့်။

ပွဲငတ်နှင့် ဇာတ်ဖျင်း .. တဲ့ ။

အဲ .. ရွာကလူတွေ ပွဲငတ်နေတာတော့ အသေအချာ။ အငြိမ့်ဖျင်း၊ မဖျင်းကတော့ ငွေရောင်ပိတ်ကား .. အဲ .. ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ စောင့်ကြည့်ရုံ။

တစ်ရွာလုံးပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ။

အဘွားရဲ့ အလှူက တကယ့်ကို ထမင်းရည်ချောင်းစီး အလှူ။

ထမင်းနှင့်ဝက်သား၊ ငံပြာရည်ကြော်၊ (၁၂) မျိုးဟင်းချို၊ သရက်ချဉ်သုပ်။

တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ် လာပြီး စားကြ၊ သောက်ကြ။ ပြီးတော့ ပွဲကြည့်ကြပေါ့။

အဲသလို တစ်ရွာလုံး သာသာယာယာ ဖြစ်နေကြချိန်မှာ ..

အရေးကောင်း၊ ဒိန်းဒေါင်း ဖျက်လာသူက မရွေ့ယမုံခပါ။

ဘယ်လိုက ဘယ်လို အစပ်အဟပ် မတည့်သည် မသိ။ ကိုယ်တွေပူကာ ဖျားပါလေတော့သတည်း။

ဖြစ်နိုင်ခြေကတော့ ညနေက တစ်ရွာလုံး လျှောက်ပတ်ပြီး ခြေလျင်လျှောက်ရသည့် ရှင်လောင်း လှည့်လိုက်ရလို့ ပါပင်။

သူဌေးသမီး အကြီးစားကြီး မဟုတ်ပေမယ့် တစ်သက်လုံးက နုနုလှလှလေး နေလာခဲ့ရသူလေးမို့ ညနေက ကိစ္စကြောင့် ဖျားပါချေပြီ။

"အီး .. ဟီး .. ဟီး .. အိမ်ပြန်မယ်၊ မေမေ့ဆီ ပြန်မယ်၊ သေရင်လည်း မေမေ့ဆီမှာ ပြန်သေမယ်၊ ငါ့ကို ပြန်ဖို့"

ကိုယ်တွေက ပူ၊ ခေါင်းတွေက ကိုက်။

အရေးထဲ စနိုက်ပါ မမတွေကလည်း အငြိမ့်ကြည့်ဖို့ ပဲ စိတ်အားထက်သန် နေကြလေရာ ရွှေယမုံခဟာ သူတို့ အတွက် သာသနာဖျက်။

"သန္တာသိမ့် အဘွားကို သွားပြောဟာ၊ နင်တို့ ရွာမှာ ဆေးကုတဲ့ ဒေါက်တာတွေ၊ ဘာတွေ ရှိရင်လည်း ခေါ်ပေးလိုက်စမ်း၊ အာပြကြီးနဲ့ ငိုနေတာ မသနားတဲ့ အပြင် ထတောင်ရိုက်ချင်တယ်"

"ငါတို့ ရွာမှာ တော့ ဒေါက်တာမရှိဘူး၊ ဟိုဖက်ရွာမှာ တော့ ဆေးမှူးရှိတယ်၊ နေဦး .. အဘွားကို ငါသွားပြောဦးမယ်"

အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ သူတို့ အဖွဲ့ အကျပ်ရိုက်နေကြစဉ် အဘွား ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ။

"ဟဲ့ .. ငါ့မြေး ဖျားလို့ ဆို၊ ဆရာဝန်ဆီ ပြမှ ပေါ့၊ ငါ့မြေး မှိုင်းလေပြည်ဆီ ခေါ်သွားမယ်၊ ထ .. ထ .. လာ။ အို .. ဒီမှာ ညော်တွေနဲ့ လူတွေနဲ့ ။ လူမမာနဲ့ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ၊ ကဲ .. ထ .. ထ မိသန္တာ .. လာလိုက်ပြီး တွဲပို့ကြဦး"

မှ မှိုင်းလေပြည်ဆီ ခေါ်သွားမယ်ဆိုလို့ ကျန် (၄) ယောက် ပါးစပ်ပြသွားကြပြီး သူတို့ ပါ ဖျားချင်၊ နာချင်စိတ် ပေါက်သွားကြသည်။ ။

နောက်ဆုံး .. ရွှေယမုံခကိုသာ မလှမ်းမကမ်းရှိ မှိုင်းလေပြည်၏ အိမ်သို့ လိုက်ပို့ကြရသည်။ ။

ရွှေယမုံခရယ် .. နင် ဦးသွားတယ်။

အခန်း (၃)

မှိုင်းလေပြည် .. တဲ့ ။

အဆင်ကြည့်ရတာတော့ ဘဝင်က ခပ်မြင့်မြင့်လား မသိ။

ဘဝင်မြင့်လောက်အောင်ပင် ရုပ်ကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ခပ်ချောချော။ အောင်ရဲလင်း လိုလို၊ ဘာလိုလို။

ရောမပြည်ကြီး မီးလောင်နေတာတောင် တယောထိုးမပျက်သည့် နီရိုးဘုရင်လိုပါပဲ။

တစ်ရွာလုံး အုံးအုံးလန်ရုံမက သူမတို့ စနိုက်ပါ မမတွေပါ လာပြီး အုံးအုံးလန်နေကြသည့် သူဌေးမကြီး ဒေါ်စိန်တုတ်၏ အလှူပွဲကိုပင် တစ်ချက်မှ ပြုမလာခဲ့ပါ။

တစ်ယောက်တည်း ဂစ်တာတီးမပျက် နေတာလားပင်။

"အဘွား .. ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

တကယ်ဆို ဒေါ်စိန်တုတ်ဟာ သူ့အဘွား မဟုတ်လား။ မှိုင်းလေပြည်တို့ လည်း သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်တော့ မဟုတ်။ ကျွန်းအိမ်ကြီးက ဟီးနေသလို ပရိဘောဂတွေ၊ ဘာတွေကလည်း အပြည့်။

အဆင်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ပြည့်စုံမှန်း သိသိသာသာ။

"ဒီမှာ မြေးရေ .. မိသန္တာ သူငယ်ချင်းမလေး ညနေက တစ်ရွာလုံး

လျှောက်လှည့်ပြီး ပန်းဖျားဖျား ထင်ပါရဲ့ ။ သူတို့ က မြို့သူလေးတွေဆို တော့ နုနု ဥဥလေးတွေလေ "

"ဪ .. ဟိုကောင်မလေး "

"အမယ် .. ဘယ်ကောင်မလေးလဲ။ ငါ့မြေးက နေစိမ့်တယ်။ အဘွား အလှူကို တစ်စက်မှ ပေါ်မလာဘူး "

"အဘွားကလည်း အဖေရော၊ အမေရော၊ ကြီးကြီးရော အဘွားအလှူမှာ သွားကူနေကြတာလေ။ သားက အိမ်စောင့်နေရတာပါ ။ တော်လေးကြာရင်တော့ အငြိမ့်လာကြည့် မလို့ ပါ "

"အေး .. နေဦး၊ ကလေးကို ဆေးကုပေးလိုက်ဦး။ အဘွား ခဏပြန်ဦး မယ်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိသေးလဲ "

"ဒေါ်နက်ပြာတော့ မီးဖိုထဲမှာ ရှိလေရဲ့ "

"အေး .. ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ကို အစောင့်ထားခဲ့လိုက်၊ ကလေးကို ဆေးကု ပေးပြီးမှ သား အငြိမ့်လာကြည့်နော် "

"ဟုတ်ကဲ့ .. သူ့ကို ပြန်ခေါ်မသွားဘူးလား အဘွား "

"အိမ်မှာ ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြနဲ့ ညှော်နေတာပဲ။ လူသံတွေလည်း ဆူ၊ ဒီ မှာ ပဲ ခေါ်ထားလိုက်။ နက်ပြာကို အဖော်ပေးထားလိုက် "

အဘွားဒေါ်စိန်တုတ် စီမံခန့်ခွဲပေးပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာတော့ စနိုက်ပါ မမတွေလည်း ပြန်လာခဲ့ကြသည် ။

အငြိမ့်ကြည့်ရမယ်။ လူရွှင်တော်တွေ ကောင်းမှ ကောင်း။

မှိုင်းလေပြည်ကို သူမတို့ ကြံစည်ချင်ကြပေမယ့် ရွှေယမုံခ လက်ဦး သွားပြီမို့ လက်လျှော့လိုက်ကြသည် ။

သင်းနဲ့ တွေ့မှ တော့ ဘယ်သင်္ကေသားက အခြားသူကို မြင်တော့
မှာ တဲ့ လဲ။

ယာဂုအိုးကြီးတော့ ကွဲတော့မည်။

ရွှေစည်းခုံကို မလှူရပေမယ့် ရွှေယမုံခကိုပဲ လှူရလိမ့်မည် ထင်ပါသ
ည် ။

မှိုင်းလေပြည် ..

မျက်စိကို မှတ်ခါ အတင်း ကယောင်ကတမ်းနှင့် ပြောချင်ရာတွေ
ပြောနေသည့် ကောင်မ ချောလေးကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုတ်နေရသည် ။

သူ မီးဖိုဖက်မှ ဒေါ်နက်ပြာကို လှမ်းပြီး စစ်ကူတောင်းမိသည် ။

"ကြီးတော်ရေ .. ကြီးတော်နက်ပြာ ဒီအနား ခဏလာပါဦး၊ ဒီမှာ လူ
မမာရောက်နေလို့ "

သူဟာ ဟောက်ဆင်းနေသည့် ဆရာဝန်လောင်းပါ။ ဒီနှစ်ပြီးလျှင် ဆ
ရာဝန်ဖြစ်တော့မှာ ။ သူမကတော့ ပါးစပ်မှ လျှောက်ပြောနေတုန်း။

"ကုန်ကြီးမ္မာ ဆမလက်မှတ် ရှိပြီလား။ ဒေါက်တာရမ်းကုဆို
ဆေးမထိုးဘူးနော်"

"အပ်ကရော .. တစ်ခါသုံး ဟုတ်လို့ လား၊ အပ်တုံးတုံးကြီးဆို ဆေးမ
ထိုးဘူး"

တော်တော် ဂျီကျတဲ့ ကောင်မလေး။ တင်ပါးကို လက်ဝါးနဲ့ နာနာရို

ကပ်ပစ်ဖို့ ပဲ ကောင်းတော့။

သင်းကလေးကို မှိုင်းလေပြည် မျက်မှန်း တန်းမိပါသည် ။ ညနေက ရှင်လောင်း လှည့်ကြတော့ အလှူဦးမှာ ထင်းထင်းကြီးနှင့် လမင်းသာသ လို့ သာနေခဲ့တာ။

နက်ပြာရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် စံပယ်ကုံးတွေနှင့် သိပ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှု ကောင်းနေသည့် အပျိုလေးဟာ ရွာက အစ်ကို ကာလသားတွေ အတွက် တော့ နာဂစ်လား၊ ဆူနာမီလား။

ဟော .. ယခုတော့ မချောလေးက သူ့ရဲ့ လူနာအဖြစ်နှင့် မခေါ်ပင့်ချီ၊ သူ့အိမ်ပေါ်ရောက်လို့ လာပါပကော။

ဒေါ်နက်ပြာကလည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာမို့ အနားသို့ ခေါ်လို့ မရ ပါ။ သူမကလည်း ဝက်ကလေးလို စွတ်အော်နေတော့ သူ ကိုယ်ပူကျ ဆေး၊ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးတို့ ကို အတင်းပင် ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက် လုပ်ရသည် ။

တကယ်ပါပဲ။ ဝက်ပေါ်နေရတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ မျက်စိကို စုံမှတ်ပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုနေသည့် ကောင်မလေးဟာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို အမြှောက် နှင့် ပစ်ထုလိုက်သည့် အပြင်းစား ရိုက်ချက်ကလေးပါ။

အတန်ကြာမှ သူကလေး ငြိမ်သက်သွားလေတော့ အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင်ပါးလေး ခြုံပေးပြီး သူ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆက်တီတစ် လုံးပေါ်မှ စောင့်ကြည့်ပေးနေရ၏။

တစ်အိမ်လုံးမှာ မှ (၂) ယောက်တည်း။

ဒေါ်နက်ပြာကြီးလည်း ပွဲခင်းထဲ ပြေးပြီ ထင်ပါသည် ။

သည် စဉ် (၁) နာရီလောက် အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည့် ကောင်မ

လေး နိုးသွားပြီး ဇတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပုံက လန့်စရာ။

ပြုံးပြုံးပြာပြာနှင့် ဟိုသည် ကြည့်ရင်း ..

"ဟင် .. ယမုံ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဟိုမိန်းမတွေရော .. ဟင် .. ကိုကြီး"

"ငါ့အိမ်ရောက်နေတာ၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အတင်းတက်လာတာ လေ"

သူကလည်း ကောင်မလေးကို မြင်ကတည်းက ရင်ထဲစွဲ .. အဲ .. ခင်မိ တာမို့ ခပ်လောင်လောင်။

"ဟာ .. အငြိမ်က နေပြီထင်တယ်။ ယမုံလည်း ပွဲကြည့်မလို့ "

ပြောပြီး သူကလေး ထရပ်လိုက်တော့ လူက ကယိမ်းကယိုင်။ သူ အ နားသွားပြီး ကောင်မလေးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည် ။ ဆေးရှိန်ကြော င့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေ ရွဲလို့ ။

"မသွားရဘူးလေ .. မင်းမှ နေမကောင်းသေးတာ။ နေဦး .. အဝတ် လဲရအောင်။ ငါ့မှာ ငယ်ငယ်က အဝတ်တွေ ရှိသေးတယ်"

"အို .. သွားမှာ ပဲ။ အငြိမ် တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး။ လူတွေ အရှင်လတ်လတ် ကတာ ကြည့်ချင်တယ်"

"နေဦး .. ငါ အဝတ်သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

တကယ့်ဇွတ်တရွတ်၊ စောင်မဲနရွဲလေး။ ပြောလို့ လည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ ကိုယ်ငယ်ငယ်က ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည် ယူလာခဲ့ပြီး သူမကို အဝတ်လဲစေရသည် ။

အင်္ကျီက ခေါင်းစွပ်လေးပါပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး။

"ကျေးဇူးပဲ .. ယမုံ ပွဲသွားကြည့်ဦးမယ်"

ပြောပြီး လှစ်ခနဲ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းမည် ပြင်လျှင် မှိုင်းလေပြည်
ခေါင်းကုတ်ရ၊ တားဆီးရပြန်သည်။ ။

သည် လောက် ပွဲဆူစေသည့် အပျိုမလှလှလေး တစ်ယောက် အဖော်
မပါ၊ ဘာမပါနှင့် ပွဲခင်းထဲ တစ်ယောက်တည်း သွားကြည့်လို့ ကတော့
ဘယ်ကာလသား ဆွဲသွားမှန်းကို သိလိုက်ရမှာ မဟုတ်။

"နေဦး .. ငါ လိုက်ပို့မယ်၊ ခဏစောင့်"

စောင့်လေးတစ်ထည် ချိုင်းကြားညှပ်ခါ ကလေးကို လိုက်ပြသည့်
လူကြီးလို သူလိုက်နာ ကျင့်သုံးရပါတော့သည်။ ။

ပွဲခင်းထဲမှာ ရွာနီးချုပ်စပ်က ရွာသားတွေပါ လာကြည့်ကြသည် မို့
လူတွေကတော့ များမှ များ ။ ဘုန်းကြီးပျံ ကျနေတော့သည်။ ။

သူ မိသန္တာတို့ အဖွဲ့ ဘယ်အနား ရောက်နေမှန်းလည်း မသိပါ။ ကိုယ့်
ဘာသာပဲ ဇာတ်စင်ထောင့်မှာ ခင်းထားသည့် ဖျာကြမ်းကြီးပေါ် နေရာ
ယူကာ ကောင်မလေးကို ရင်ခွင်ရှေ့မှာ နေရာယူစေရသည်။ ။

နို့မို့ မလွယ်။ ဘေးပတ်လည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ ကာလသားတွေ
က ဒုနဲ့ ဒေး။ သူ့ကိုတော့ ရှိန်ကြပါသည်။ ။ သူဟာ သည် နယ်တရားမှာ
တော့ ရွှေမင်းသားပါ။

မိဘ၊ ဘိုးဘွားရဲ့ ဂုဏ်ရှိန်နှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက စာတော်ခဲ့သည့် ဂု

ဏ်ရှိန်တွေကြောင့်ပါ။

ကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီ၊ ခေါင်းစွပ်တွေနှင့် လူလုံးမသဲကွဲ တာရယ်၊ သူက စောင်နှင့် ထပ်ပတ်ပေးထားတာ ရယ်ကြောင့် သူမကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြပါ။

ကောင်မလေးကလည်း စိတ်သာရှိပြီး လူက နေမကောင်းနေတာမို့ နေထိပန်းလို ဖျော့ဖျော့လေး။

အငြိမ့်ကတာ ကြည့်ရင်း စတိတ်ရှိုးဆိုနေတာတွေကို ကြည့်ရင်း သူ ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထားပြီး ပွဲကြည့်နေရတော့ မှိုင်းလေပြည်၏ ရ င်ပြင်တစ်ခုလုံး တငြိမ့်ငြိမ့် ရင်ခုန်သံတွေက စမ်းရေစီးဆင်းသလို။

မောင့်ရွှေကိုယ်နံ့သာခဲနှင့်

လူပုံမှာ တူစုံနွဲ့ရတယ်

မေ့တတ်နိုင်ပဲ။

ဆိုသည့် ပွဲခင်းသာ ကဗျာလေးတစ်စကို သတိရနေမိရင်း မှ ြင်းလေပြည် ရွှေယမုံခနှင့်အတူ ပွဲကြည့်နေမိသည် ။

လူတွေကလည်း ပင်လယ်ကြီးလောက်မို့ လှုပ်လို့ ပင် မရ။ မချော လေးက ညလယ်လောက်ကျတော့ ဂျီကျလာပြန်ပါပကော။

"အိပ်ချင်တယ်၊ အိမ်ပြန်ချင်တယ်၊ ယမုံ အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ"

ပွဲကြည့်ကာစက အစွန်မှာ ထိုင်ခဲ့ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း များ ပြား လာသည့် လူအုပ်ကြီးကြောင့် သူ ချက်ချင်း မထွက်သာ။

"ဒီမှာ ပဲ ကိုကြီးကို မှီပြီး အိပ်လိုက်ဦး။ လူတွေ နည်းနည်းပါးမှ ထွက် လို့ ပြန်လို့ ရမယ်"

"အင်း .. ဒါဆိုလည်း ပြီးရော"

သူနှင့် နှစ်ယောက်အတူ စောင်ခြုံထားတာမို့ သူရင်ခွင်ကို မှီကပ်ပြီး တကယ်ကို အိပ်ပျော်သွား ရှာသည့် အလှဆုံး လူနာမလေးဟာ သူ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးတစ်ခွေလုံးကို တဂျွတ်ဂျွတ် ဝါးစားမည့် အချစ်တစ္ဆေမလေး မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု သာ မှိုင်းလေပြည် ဆုတောင်းနေမိပါတော့သည်။ ။

အငြိမ့်က (၄) နာရီလောက်ထိ ကပြပေသည် ။ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ကြီးကလည်း အားပေးလိုက် ကြတာ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ် ။ ပွဲငတ်နှင့် ဇာတ်ကောင်းပါပဲ။

လူအုပ်ကြီးကလည်း ပွဲပြီးမှ ထကြတော့သည် ။ မှိုင်းလေပြည် သည် တော့မှ ယမုံ့ကို နှိုးပြီး ပွဲခင်းအပြင်ဘက်သို့ တွဲခေါ်လာရသည် ။

နေမကောင်းရသည့် ကြားထဲ ပွဲခင်းထဲမှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေခဲ့၊ အိပ်ခဲ့သည် မို့ သူမကိုယ်လေးက ခပ်နွေးနွေး။ မှိုင်းလေပြည် စိုးရိမ်လှပါဘိ။

ဆရာဇီဝကလိုသာ ဆေးတစ်ခွက်တည်းနဲ့ အပျောက်ကုပေးချင်လှပါ ရဲ့ ကောင်မလေးရယ်။

မိခွဲလေးကတော့ သူတွဲခေါ်ရာ နောက်သို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် လိုက်ပါ နေတာပါပဲ။ သူ အဘွားအိမ် ခေါ်မသွားဘဲ ကိုယ့်အိမ်ရောက်အောင် ခေါ်လာခဲ့တာ စေတနာနှင့်ပါ။

ကောင်မလေးကို ဆေးထပ်ပြီး ပေးချင်သေးလို့ ပါ။ သို့သော် ကောင်မလေးက အလည်လေး။

"ကိုကြီး .. ဒါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်"

"ကိုကြီးအိမ်"

"ဟာ .. မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ မနက်ကို ယမုံတို့ ပြန်ကြမှာ ၊ အဘွားအိမ်ပဲ လိုက်ပို့နော်"

"ယမုံမှ နေမကောင်းသေးတာကို ကိုကြီး ဆေးကုပေးဦးမလို့ "

"ရတယ် .. ညတွင်းချင်းတော့ ယမုံ မသေဘူး၊ ဟိုကျမှ ဆက်ကုမယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ ဒီအဝတ် ကလေးတွေတော့ ယမုံအမှတ်တရ သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်နော်"

ကလေးပီပီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောပြီး ယမုံ သူ့ခြံဝင်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြန်ပြေးထွက်သွားတော့။ မှ ဝိုင်းလေပြည် ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်း။ ပွင့်ထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူ ကောင်မလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်က ဝဲကျလှလှ။ ရင်ပြင် တစ်ခုလုံး တင်းကျပ် နာကျင်နေရတာရော၊ ဘာကြောင့်လဲ။

ကလေးရယ် ..

မကျွမ်းမီက လွမ်းနဲ့ပြီ။

မလှမ်းမီက ဝေးရတော့မည့် အဖြစ်တွေ။

